

Τον ήλιον κρύψαντα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η κτίση συμπάσχει με το Πάθος του Κτίστου της. Ο ήλιος κρύβει τις ακτίνες του. Η γη σείεται και το καταπέτασμα του ναού σχίζεται στα δύο «από άνωθεν έως κάτω» (Μάτθ. 27,51). Ο Σωτήρας θανατώνεται. Και ο από Αριμαθαίας Ιωσήφ, κρυφός μαθητής του Χριστού, παρουσιάζεται στον Πιλάτο, για να ζητήσει το νεκρό σώμα του Διδασκάλου: «Δος μοι τούτον τον ξένον, τον εκ βρέφους ως ξένον ξενωθέντα, εβόα· δος μοι τούτον τον ξένον, ον ομόφυλοι μισούντες θανατούσιν ως ξένον».

Ο κρυφός μαθητής του Χριστού αποκαλύπτει το κρυφό όνομα του Διδασκάλου του, το όνομα που τον συνόδευσε σε ολόκληρη τη ζωή του, από τη βρεφική ηλικία ως τον σταυρικό θάνατό του: Ξένος.

Όταν γεννήθηκε στην Βηθλεέμ, η Μητέρα του τον σπαργάνωσε και τον τοποθέτησε σε ένα παχνί, γιατί δεν βρέθηκε τόπος στο πανδοχείο (βλ. Λούκ.2,7)· ήταν ξένος. Ο Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού, ο Σωτήρας του κόσμου ήρθε και έζησε μέσα στον κόσμο ως ανέστιος άνθρωπος, ως «εκ βρέφους ξένος», ως ο κατεξοχήν ξένος.

Ο ποιητής του κόσμου και δημιουργός των ανθρώπων «εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι αυτόν ου παρέλαβον» (Ιω. 1,11). Επισκέφτηκε τους δικούς του, και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν. Τον αντιμετώπισαν ως ξένο, τον φθόνησαν, τον μίσησαν, τον εξευτέλισαν και τον θανάτωσαν.

Είναι πικρό να ξενιτεύεσαι και να ζεις κάπου ως ξένος. Και είναι ακόμα πιο πικρό να ζεις στον τόπο σου ως ξένος και ανέστιος. Να σε φθονούν και να σε μισούν θανάσιμα οι συμπατριώτες σου, οι δικοί σου, τα ίδια τα παιδιά σου.

Αυτού του είδους την ξενιτεία γνώρισε ο Θεός που ήρθε και έζησε ως άνθρωπος μέσα στον κόσμο. Αυτή η ξενιτεία σφράγισε ολόκληρη την επίγεια ζωή του Χριστού. Την ξενιτεία που απομάκρυνε από κοντά του ακόμα και τους πιο στενούς μαθητές του. Την απaráκλητη ξενιτεία.

Και τώρα, μετά τη σταύρωση και τη θανάτωσή του, έρχεται ο Ιωσήφ, «ο από

Αριμαθαίας ευσχήμων βουλευτής» (Μάρκ.15,43), και ζητά από τον Πιλάτο να λάβει το νεκρό σώμα αυτού του ξένου: «Δος μοι τούτον τον ξένον, ίνα κρύψω εν τάφω, ος ως ξένος ουκ έχει την κεφαλήν που κλίνη».

«Αι αλώπεκες φωλεούς έχουσι και τα πετεινά του ουρανού κατασκηνώσεις, ο δε Υιός του ανθρώπου ουκ έχει που την κεφαλήν κλίνη», είχε πει ο Ξένος αυτός σε κάποιον από τους γραμματείς που ζήτησε να τον ακολουθήσει (Μάτθ.8,19-20·Λουκ.9,57-58).

Τελικά δόθηκε από τους γραμματείς και τους Φαρισαίους σε αυτόν τον Ξένο τόπος για να γείρει το κεφάλι του· του δόθηκε ο σταυρός. Και αυτός «κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα»(Ιω.19,30).

Αυτόν τον Ξένο , που γνωρίζει να ξενίζει «τους πτωχούς και τους ξένους», έλαβε ο Ιωσήφ από τον Πιλάτο, για να τον φιλοξενήσει στον τάφο του. Έλαβε και τοποθέτησε «εν τω καινώ αυτού μνημείω» (Μάτθ.27,60) «τον παρέχοντα πάσι ζωήν αιώνιον και το μέγα έλεος».

«Όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι, τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού» (Ιω. 1,12).

Ο Ιωσήφ, που έλαβε και φιλοξένησε στον τάφο του το σώμα του Χριστού, αλλά και όλοι, όσοι τον δέχονται και πιστεύουν στο όνομά του, παίρνουν την εξουσία να γίνουν παιδιά του Θεού· θεοί κατά χάρη. Αποκτούν «ζωήν αιώνιον και το μέγα έλεος».

«Εάν μη ο κόκκος του σίτου πεσών εις την γην αποθάνη, αυτός μόνος μένει· εάν δε αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει» (Ιω.12,24). Ο σίτος που έπεσε στη γη και πέθανε, «ο άρτος ο ζων ο εκ του ουρανού καταβάς» προσφέρθηκε «υπέρ της του κόσμου ζωής» (Ιω. 6,35-41) και έφερε πολύν καρπόν. Καρποφόρησε ένα πλήθος ανθρώπων, που αποξενώθηκαν από τον κόσμο και έζησαν μέσα στον κόσμο ως φώτα του κόσμου.

Πολλοί θανατώνουν τον κόσμο, για να ζήσουν οι ίδιοι. Ο Χριστός παραδόθηκε εκούσια στον θάνατο, για να ζήσει ο κόσμος.